

Pornografia i vestits de núvia

12-1-05

El suplement del diari El País dedicat a Catalunya m'ofereix dos articles escrits per dos homes sobre un mateix personatge: en Nacho Vidal, pel que es veu extraordinari actor de cine porno conegut arreu del món i dotat d'un penis de mides comparables a les d'un vas de Whisky. El primer article porta per títol: *Estrella del porno*. El segon es titula: *El penis de Nacho Vidal*.

Començo per dir que em sembla de primera que tots dos escriptors parlin mejorativament d'en Nacho Vidal, dels seus èxits com a follador del cel·luloide i de l'animal fora de sèrie que li surt de l'entreuix. I l'únic que m'impulsa a escriure aquesta crònica és la necessitat de reclamar el mateix dret per a les dones. O sigui, que qualsevol dona pugui compondre uns articles similars als d'ells sense que s'alci un clamor de veus masculines burlant-se'n.

Algú em retoparà i em recordarà que ja fa temps que les dones escriuen sobre l'eina fastuosa d'en Nacho Vidal. I jo respondré que ¡i tant! , prou que les he llegides. A més, prou que sé que tenim permís per jugar, sempre que ens limitem a les regles del joc imposades. De fet, només ets benvinguda al club si, sumisament, fas teves les maneres masculines i et dediques a lloar penis majúsculs, a parlar amb entusiasme genuí dels bíceps d'un cambrer o a fer recomptes públics dels senyors que t'has passat per la pedra.

Però ¿i si no és això exactament del que vol parlar l'escriptora? ¿I si vol parlar d'una vagina potent? Aleshores, em demano, ¿continuarà fent tanta gràcia la dita articulista? Potser no. O potser sí, perquè, fet i debatut, tampoc no s'aparta gaire del guió marcat a priori: extasiar-se davant d'uns genitals... encara que siguin els d'una dona.

Però, ara, anem una mica més enllà en les suposicions. Donat que als homes tòpicament i típicament se'ls atribueix un interès notori pel sexe i el futbol, mentre que a les dones se'ns col·loca un defici col·loso per la roba i les històries romàntiques, imaginem que l'escriptora en qüestió decideix fer un article meritori sobre una novel·la amb una certa grapa narrativa però sobretot amb un argument sentimental capaç –suposadament- de despertar tota mena de passions en les lectores. I establint un paral·lelisme amb un dels escriptors, que proposa fer del món mascle d'en Nacho un dels eixos centrals de l'Any del Llibre, la nostra articulista acaba amb la recomanació que el món de les

emocions delicades i femenines d'aquesta obra sigui un altre dels eixos de l'any llibresc. ¿No creieu que tota la intel·lectualitat del país se li tiraria en planxa a la jugular per fer-la a miques? Jo n'estic convençuda.

Continuem fent volar coloms: l'escriptora rebel, decidida a reescriure el guió de la vida, fa un article sobre el vestit principesc que duia la Maria de la Pau Janer el dia del seu casament amb el doctor Corbella. I dedica quaranta línies no a enfumbrar's dels contraients, cosa permesa en el guió masculí, sinó a parlar del caient de la tela, dels colors, de la forma i la llargada, de la conveniència del model a la figura de la núvia... ¿Considerereu que algun director de diari li admetria l'article per ser publicat en una secció seriosa? Jo temo que, amb sort, l'hi traurien en alguna secció frívola del diari, i gràcies.

Doncs aquesta és la meva reivindicació: no tan sols volem tenir un paper en la funció sinó que, a més, volem poder reescriure el guió.